

MORGAN RICE

VYSÍLÁNÍ

INVAZNÍ KRONIKY – KNIHA PRVNÍ

Morgan Rice

Vysílání

Серия «Invazní kroniky», книга 1

Аннотация

VYSÍLÁNÍ je neotřelý, nepředvídatelný a silnými postavami podpořený thriller se sci-fi prvky. Co dalšího by si mohli čtenáři přát? (Snad jen rychlé vydání Knihy druhé, Přistání) Midwest Book Review Od přední světové autorky bestsellerů přichází dlouho očekávaná sci-fi série. Když SETI konečně zachytí signál od mimozemské civilizace, co se stane dál? Třináctiletý chlapec umírající na vzácnou mozkovou chorobu je jediný, kdo slyší signál z vnějšího vesmíru. Dokonce mu rozumí. SETI potvrzuje, že je signál skutečný. Co nám sděluje? Jak zareaguje svět? A hlavně: blíží se vetřelci? Nabitá akcí.. Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady. Publishers Weekly, ke knize Cesta hrdiny Perfektní fantasy.. doporučeno všem, kdo mají rádi epické fantasy plné mocných, ale uvěřitelných mladých hrdinů. Midwest Book Review, komentář ke knize Vzestup draků Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek. The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků) Kniha číslo dvě ze série – PŘISTÁNÍ – je také k dispozici pro předobjednávku!

K dispozici je i množství dalších sérií Morgan Riceové, tentokrát ve fantasy žánru, včetně knihy CESTA HRDINY (první kniha série ČARODĚJŮV PRSTEN), která je zdarma a má více než 1300 pětihvězdičkových recenzí!

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	14
KAPITOLA DRUHÁ	22
KAPITOLA TŘETÍ	32
KAPITOLA ČTVRTÁ	42
KAPITOLA PÁTÁ	53
KAPITOLA ŠESTÁ	62
Конец ознакомительного фрагмента.	66

VYSÍLÁNÍ

(INVAZNÍ KRONIKY – KNIHA PRVNÍ)

MORGAN RICE

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také zbrusu nové epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdráhejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.”

--Books and Movie Reviews

Roberto Mattos

“Akcí nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od Christophera Paoliniho.... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek.”

--The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)

“Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu sprádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti....Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné....A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“V této akci nabité první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

Knihy od Morgan Rice

INVAZNÍ KRONIKY

VYSÍLÁNÍ (Kniha č. 1)

PŘISTÁNÍ (Kniha č. 2)

STOUPÁNÍ (Kniha č. 3)

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č. 1)

TRŮN PRO SESTRY

TRŮN PRO SESTRY (Kniha č. 1)

DVŮR PRO ZLODĚJE (Kniha č. 2)

PÍSEŇ PRO SIROTKY (Kniha č. 3)
ŽALOZPĚV PRO PRINCE (Kniha č. 4)
KLENOT PRO ŠLECHTU (Kniha č. 5)
POLIBEK PRO KRÁLOVNY (Kniha č. 6)
KORUNA PRO ZABIJÁKY (Kniha č. 7)
SPONA PRO DĚDICE (Kniha č.8)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č. 1)
TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č. 2)
RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č. 3)
REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č. 4)
VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č. 5)
HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č. 6)
VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č. 7)
VÍTĚZ, PORAŽENEC, SYN (kniha č. 8)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č. 1)
POVSTÁNÍ STATEČNÝCH (Kniha č. 2)
OTĚŽE CTI (Kniha č. 3)
ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č. 4)
ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č. 5)
NOC STATEČNÝCH (Kniha č. 6)
ČARODĚJŮV PRSTEN
CESTA HRDINY (Kniha č. 1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č. 2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č. 3)

POKŘIK CTI (Kniha č. 4)

SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 5)

ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č. 6)

OBŘAD MEČŮ (Kniha č. 7)

MOC ZBRANÍ (Kniha č. 8)

NEBE KOUZEL (Kniha č. 9)

MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č. 10)

PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č. 11)

ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č. 12)

VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č. 13)

BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 14)

SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č. 15)

RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č. 16)

DAR BITVY (Kniha č. 17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č. 1)

ARÉNA DVĚ (Kniha č. 2)

ARÉNA TŘI (Kniha č. 3)

VAMPIRE, FALLEN

PŘED ÚSVITEM (Kniha č. 1)

UPÍŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č. 1)

MILOVANÁ (Kniha č. 2)

ZRAZENÁ (Kniha č. 3)

PŘEDURČENA (Kniha č. 4)

ŽÁDANÁ (Kniha č. 5)

ZASNOUBENÁ (Kniha č. 6)

ZASLÍBENÁ (Kniha č. 7)

NALEZENÁ (Kniha č. 8)

VZKŘÍŠENÁ (Kniha č. 9)

TOUŽÍCÍ (Kniha č. 10)

PROKLETÁ (Kniha č. 11)

POSEDLÁ (Kniha č. 12)

Věděli jste, že jsem napsala několik sérií knih? Pokud jste je všechny nečetli, klikněte na obrázek níže a stáhněte si jejich úvodní knihy!

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získejte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Copyright © 2018 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo

převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představitivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

OBSAH

[KAPITOLA PRVNÍ](#)

[KAPITOLA DRUHÁ](#)

[KAPITOLA TŘETÍ](#)

[KAPITOLA ČTVRTÁ](#)

[KAPITOLA PÁTÁ](#)

[KAPITOLA ŠESTÁ](#)

[KAPITOLA SEDMÁ](#)

[KAPITOLA OSMÁ](#)

[KAPITOLA DEVÁTÁ](#)

[KAPITOLA DESÁTÁ](#)

[KAPITOLA JEDENÁCTÁ](#)

KAPITOLA DVANÁCTÁ

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

KAPITOLA PATNÁCTÁ

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

KAPITOLA PRVNÍ

Kevin si byl docela jistý, že když vám je třináct, neměli byste se dozvědět, že umíráte. Vlastně byste se to nejspíš neměli dozvědět nikdy, ale ve třinácti to rozhodně bylo dost špatné.

„Kevine,“ zeptal se doktor Markham a naklonil se dopředu, „chápeš, co ti říkám? Máš nějaké otázky? A vy, paní McKenzie?“

Kevin se podíval na matku a doufal, že alespoň ona bude tušit, co říct. Doufal, že se možná přeslechl a ona mu to vysvětlí. Byla to malá a štíhlá žena. Působila tvrdým dojmem. Když sama vychovávala syna ve Walnut Creek v Kalifornii, musela taková být. Kevin byl už teď vyšší než ona a jednou, jedinkrát, mu matka řekla, že vypadá jako jeho otec.

Právě teď se ale zdálo, že se snaží zadržet slzy.

„Jste si jistý, že nejde o omyl?“ zeptala se. „Šli jsme na vyšetření jen kvůli věcem, které Kevin viděl.“

Věci, které viděl. To byl hodně mírný způsob, jak o tom mluvit. Jako kdyby jen zmínka o nich mohla všechno zhoršit. Když o tom Kevin matce řekl poprvé, udivilo ji to, ale řekla mu, aby si toho nevěšimal. Když pak jednou omdlel, dozvěděl se po probuzení, že ho bude muset někdo vyšetřit.

Od rodinného lékaře se rychle přesunuli na další testy do nemocnice a pak do ordinace doktora Markhama. Stěny tam byly bílé a pokryté upomínkami na výlety snad do všech koutů Země.

Když sem Kevin poprvé vešel, zdálo se mu, že se tím doktor snaží si trochu zpříjemnit pobyt v chladném prostředí kliniky. Teď měl pocit, že si tím spíš připomínal místa, na kterých lidem neoznamuje, že umírají.

“Halucinace jsou v podobných případech jedním z příznaků,” pronesl doktor Markham soucitně.

Kevin si nemyslel, že halucinace jsou správné označení. Halucinace přece znamenaly něco neskutečného, nereálného. To, co viděl on, ale jako by naplňovalo celý svět. Obrazy krajín, které nikdy nenavštívil a které se táhly do daleka.

A samozřejmě tu byla ta čísla.

“23h 06m 29.283s, $-05^{\circ} 02' 28.59$,” řekl. “To přece musí něco znamenat. Prostě musí.”

Doktor Markham zavrtěl hlavou. “Je mi jasné, že ti to tak připadá, Kevine. Chápu, že chceš, aby to něco znamenalo, ale je nutné, abys pochopil, co se s tebou děje.”

Právě kvůli nim o tom všem Kevin matce řekl. Trvalo mu týdny ji přesvědčit, že si nedělá legraci a na nic si nehraje. Nejprve si totiž myslela, že si z ní střílí. Když se objevily bolesti hlavy, začala ho brát vážně, a dokonce ho omluvila ze školy, když byla bolest obzvlášť silná. Když se poprvé zhroutil, nahnala ho k doktorovi.

“Co se se mnou děje,” zeptal se Kevin. Divné bylo, jak klidně se cítil – no, ne klidně. Spíš otupěle. Otupěle bylo asi to správné slovo. Jeho matka vypadala, že se každým okamžikem sesype, ale Kevin jako by vše vnímal jen z dálky. Jako by mu

celá tíha sdělení teprve měla dojít.

„Máš jedno ze skupiny degenerativních mozkových onemocnění známých jako leukodystrofie,“ pronesl doktor Markham. „Můžu ti to napsat, jestli chceš.“

„O něčem takovém jsem nikdy neslyšela,“ prohlásila Kevinova matka tónem někoho, kdo nemohl uvěřit tomu, co slyší. Kevin v jejích očích viděl těžko zadržované slzy. „Jak by můj syn mohl mít něco, o čem jsem nikdy neslyšela?“

Pro Kevina bylo nejtěžší vidět svoji matku takhle trpět. Vždycky byla tak silná. Kevin nikdy neměl problém, který by nedokázala vyřešit. Předpokládal, že i ji teď napadlo přesně totéž.

„Je to velice vzácné onemocnění, paní McKenzie,“ pronesl doktor Markham. „Nebo spíše skupina onemocnění, přičemž každé se projevuje jinak. Existují různé formy, všechny způsobené genetickou abnormalitou ovlivňující bílou hmotu mozkovou, kterou nazýváme myelinová pochva. Tímto onemocněním trpí obvykle jen několik set lidí z celé světové populace.“

„Pokud víte, o co jde, proč s tím něco neuděláte?“ zeptala se Kevinova matka. „Copak neexistuje nějaká genová terapie nebo tak něco?“

Kevin viděl, že jeho matka něco hledala na internetu. Teď mu bylo jasné, o co šlo. Nic mu neřekla, ale nejspíš tenkrát doufala, že se plete. Možná doufala, že něco přehlédla.

„Na některé formy leukodystrofie existují terapie,“

odpověděl doktor Markham, ale pak zavrtěl hlavou. „Doufáme, že v budoucnu by mohly pomoci všem, ale Kevin nepatří k těm, kterým by v tuto chvíli pomohly. Smutnou pravdou je, že o čím vzácnější onemocnění se jedná, tím méně je prozkoumané, protože chybí prostředky na výzkum.“

„Něco existovat musí,“ nedala se Kevinova matka. „Nějaké experimentální možnosti, studie...“

Kevin se natáhl a vzal matku za ruku. Bylo zvláštní, že měl dlaň téměř větší než ona.

„To je dobrý, mami,“ řekl a snažil se znít, jako by měl všechno pod kontrolou.

„Ne, není.“ Jeho matka vypadala, že se každým okamžikem zhroutí v šoku. „Pokud není žádná možnost, co budeme dělat?“

„Použijeme dostupné léky, abychom Kevinovi zajistili nejvyšší možnou kvalitu života,“ odpověděl doktor Markham. „Alespoň po dobu, která mu ještě zbývá. Je mi líto, že nemám lepší zprávy.“

Kevin sledoval matku, jak se snaží být statečná. Jak se s každým nádechem trochu zklidňuje. Chápal, že se snaží kvůli němu a téměř kvůli tomu měl pocit viny.

„Co to znamená?“ zeptala se. „Co přesně pro Kevina můžete udělat?“

„Předepíšu mu tablety na zmírnění bolesti,“ odpověděl doktor, „a také na snížení rizika křečí. Kevine, vím, že tě ty halucinace můžou stresovat, proto bych rád, aby

sis s někým promluvil o tom, jak s nimi pracovat a jak na ně reagovat.“

“Chcete Kevina poslat k psychologovi?“ zeptala se Kevinova matka.

“Linda Yalestrovová je expertkou v daném oboru a má skvělé výsledky obzvláště s mladými lidmi trpícími vzácnými nemocemi,“ přikývl doktor Markham. “Vzhledem k věcem, které Kevin vidí, rozhodně doporučuji konzultaci s ní.“

“Nejsou to jen přeludy,“ ozval se Kevin. Byl si jistý, že jde o něco víc.

“Určitě ti to tak připadá,“ chápavě pokýval hlavou doktor Markham. “Doktorka Yalestrovová by ti mohla pomoci.“

“Pokud... pokud myslíte, že to pomůže,“ pronesla Kevinova matka. Kevin tušil, že chce co nejrychleji odejít z ordinace. Pořád ale bylo něco, co potřeboval vědět. Něco, na co se prostě musel zeptat, i když vlastně ani nechtěl znát odpověď.

“Jak dlouho?“ zeptal se nakonec. “Tedy, jak dlouho to bude trvat, než... umřu?“

Pořád tomu ještě nemohl uvěřit. Kevin si uvědomil, že doufá v omyl. Že to všechno je jen nějaká velká chyba. Ale věděl, že to tak není. Nemohl to být omyl.

“To se nedá přesně určit,“ odpověděl doktor Markham. “Rychlost postupu leukodystrofie se různí. Každý případ je jiný.“

“Jak dlouho?“ zopakoval Kevin.

“Možná šest měsíců,” rozpráhl doktor Markham ruce. “Je mi líto Kevine, ale víc ti říct nedokážu.”

Kevin s matkou zamířili domů. Jeho matka řídila velice opatrně. Kevin tušil, že se potřebuje na něco soustředit, aby se nerozplakala. Většinu cesty na předměstí tak strávili v tichu. Kevin si nebyl jistý, co by měl říct.

Jeho matka promluvila jako první. “Něco vymyslíme,” řekla. “Najdeme jiného doktora, zjistíme jeho názor. Zkusíme nějaké léky.”

“To si nemůžeme dovolit,” pronesl Kevin. Věděl, že matka tvrdě pracuje v marketingové agentuře, ale přesto měli jen malý dům, a tak mu bylo jasné, že na podobné věci nemají moc peněz. Nikdy toho moc nechtěl, protože věděl, jak smutně se jeho matka cítí, když mu nemohla dopřát, co by se mu líbilo. Nelíbilo se mu, když svoji matku viděl takhle, čímž to všechno bylo ještě těžší.

“Myslíš, že mi na tom záleží?” obořila se na něj matka. Teď už se jí po tvářích naplno valily slzy. “Jsi můj syn, umíráš a já... já tě... nemůžu zachránit.”

“Nemusíš mě zachraňovat,” prohlásil Kevin, i když by si přál, aby ho někdo zachránil. Přál by si, aby se objevil někdo, kdo to všechno zastaví.

Postupně mu začalo docházet, co to znamená. Co to způsobí. A dřív, než skončí školní rok. Bude mrtvý. Bude po něm. Všechno, na co se kdy těšil, je v nenávratnu. Všechno, v co kdy

doufal, je marné. Nemá už žádnou budoucnost.

Nebyl si jistý, jak se vlastně cítí. Smutně, to ano, protože šlo o zprávu, u které se lidé obvykle cítili smutně, a protože nechtěl zemřít. Naštvaně, protože se zdálo, že už nezáleží na ničem, co si kdy přál. Zmateně, protože vůbec nevěděl, proč to potkalo zrovna jeho, když na světě byly miliardy lidí.

V porovnání s matkou byl ale klidný. Ona se při řízení celá třásla a Kevin se začal bát, že by se mohli vybourat. Když vjeli do ulice, ve které stál jejich dům, vydechl úlevou. Šlo o jeden z nejmenších domů v bloku, navíc byl starý a viditelně opravovaný.

“Bude to dobré,” prohlásila jeho matka. Nezněla moc přesvědčivě. Vzala Kevina za paži, aby ho odvedla domů, ale Kevin měl spíš pocit, že ji musí podpírat.

“Bude,” odpověděl Kevin, protože předpokládal, že to jeho matka potřebuje slyšet víc než on sám. Lepší by ale bylo, kdyby to byla pravda.

Vešli dovnitř a po tom všem se zdálo podivné něco dělat. Jako kdyby normální činnosti nebyly v souladu s tím, co jim řekl doktor Markham. Kevin dal do trouby mraženou pizzu, zatímco jeho matka vzlykala na gauči. Chtěl ji jít utěšit, ale zarazily ho dvě věci. Jednak by si jeho matka nejspíš nepřála, aby ji utěšoval. To ona byla vždycky ta silná, ta, která na něj dohlížela, když je opustil jeho otec. Kevin byl tenkrát ještě malé dítě.

A pak to vidění.

Kevin viděl krajinu pod nebem, které mělo spíš purpurovou než modrou barvu. Stromy byly divně tvarované, s listy,

kteře Kevinovi připomínaly palmy na plážích. Kmeny byly ale pokroucené způsobem, jakým palmy nikdy nerostly. Nebe vypadalo, jako by právě zapadlo slunce, ale i to bylo divné. Kevin si nebyl jistý, co se mu na něm nezdá, protože pozorování slunce nikdy nevěnoval moc času, ale věděl, že takhle vypadat nemá.

V koutku mysli mu znovu a znovu pulzovala čísla.

Procházel místem plným načervenalého písku a cítil, jak se mu do něj boří chodidla. Viděl drobná stvoření, ještěřky, které utíkaly, když se k nim přiblížil. Rozhlédl se...

...a svět zmizel v plamenech.

Kevin se probral na kuchyňské podlaze, pípající časovač na troubě mu oznamoval, že je pizza připravená. Pach pálícího se jídla ho vyburcoval, aby vstal dřív, než přijde jeho matka. Nechtěl, aby ho takhle viděla, aby měla další důvod se trápit a bát.

Vyndal pizzu z trouby, rozkrájel ji na dílky a vzal je do obývacího pokoje. Jeho matka byla na gauči, a i když už neplakala, měla zarudlé oči. Kevin položil pizzu na konferenční stůlek a posadil se k matce. Zapnul televizi, aby mohli alespoň předstírat, že je vše v pořádku.

“Promiň, že se musíš takhle starat,” pronesla jeho matka a Kevin si nebyl jistý, jestli myslí pizzu nebo něco jiného. Stejně na tom teď nezáleželo.

V hlavě mu stále pulzovala čísla: 23h 06m 29.283s, -05° 02' 28.59.

KAPITOLA DRUHÁ

Kevin přemýšlel, jestli byl někdy tak unavený, jako ve chvíli, kdy jeho matka zajela na školní parkoviště. Měli v plánu chovat se co nejnórmálněji, ale měl pocit, jako by každou chvíli mohl usnut. To ani zdaleka nebylo normální.

Nejspíš za to mohly ty léky. V posledních několika dnech jich spolykal spousty. Jeho matka našla další doktory a každý z nich měl jiný plán, jak alespoň zpomalit postup jeho nemoci. Právě tak to vždycky říkali, všichni dávali jasně najevo, že i když jejich přístup je naprosto výjimečný, stejně nemají možnost Kevina zachránit.

“Ať ti to ve škole uteče, zlato,” popřála mu matka. V jejím hlase zazníval náznak falše. Kevin vycítil, že ji stojí hodně sil se na něj usmát. Věděl, že se snaží kvůli němu, a tak se snažil být silný i on.

“Určitě to uteče, mami,” ujistil ji a slyšel, že ani jeho hlas nezní přirozeně. Jako kdyby oba hráli nějakou roli, protože se báli přijmout pravdu. Kevin hrál ale hlavně proto, že nechtěl vidět matku znovu brečet.

Kolikrát už před ním plakala? Kolik dní uběhlo od chvíle, kdy poprvé navštívili doktora Markhama? Kevin už to ani nepočítal. Pár dní nechodil do školy, protože mu bylo špatně, ale nakonec si uvědomil, že to tak nevyhovuje ani jemu ani jeho matce. Znovu tak chodil do školy a jen docházel na testy a pokusné terapie.

Napíchali do něj nepočítaně injekcí, provedli nespočet krevních testů a užíval mraky potravinových doplňků, protože jeho matka někde na internetu četla, že můžou pomoci. A navíc teď jedli zdravě, takže už žádná pizza.

“Ráda bych, aby vše bylo pokud možno normální,” pronesla jeho matka. Ani jeden z nich ale nemluvil o tom, že za normálních okolností by do školy jel Kevin autobusem a určitě by se nestarali o to co je normální a co ne.

Nemluvě o tom, že normálně by neskrýval, co ho trápí, ani by neměl radost z toho že, protože se s matkou přestěhoval, jeho nejlepší kamarádka chodí do jiné školy, a tak teď neví nic z toho, co se s ním dělo. S Lunou netelefonoval už několik dní, a tak mu jen přibývaly zprávy v telefonu. Kevin je ignoroval, protože vůbec netušil, co by měl odpovědět.

Jakmile vešel do školy, okamžitě na sobě ucítil upřené pohledy ostatních. Všude se šířily nejrůznější zvěsti, protože nikdo nevěděl přesně, co s ním je. Všiml si učitele, pana Williamse, a za normálního dne by kolem něj prošel, aniž by si ho vůbec všiml. Nepatřil k dětem, kterým učitelé věnovali zvýšenou pozornost, protože neustále vyváděly nějaké lumpárny. Teď ho ale učitel zastavil a prohlížel si ho od hlavy k patě, jako by čekal, že může každou chvíli padnout mrtvý k zemi.

“Jak se cítíš, Kevine?” zeptal se. “Jsi v pohodě?”

“Dobře, pane Williamsi,” ujistil ho Kevin. Bylo to snadnější než vysvětlovat, jak se skutečně cítí – že se bojí o

matku, že je z léčebných pokusů pořád unavený a jak ho děsí, co asi bude dál.

Jak mu hlavou neustále rotují ta čísla.

23h 06m 29.283s, $-05^{\circ} 02' 28.59$. Nemohl je zapudit, držela se ho jako klíště. Nedala se zapomenout, nedala se ignorovat. Kevin se snažil poslechnout matku a dostat je z hlavy, ale nešlo to.

“No, kdybys něco potřeboval, určitě dej vědět,” požádal ho učitel.

Kevin si nebyl jistý, co na to říct. Byla to jedna z věcí, které lidé říkali a která byla současně milá, ale neužitečná. Jediná věc, kterou potřeboval, byla taková, kterou mu nikdo dát nemohl – všechno to zvrátit, vrátit vše do normálu. Učitelé toho dokázali hodně, ale tohle nebylo v jejich silách.

Přesto se Kevin snažil, aby vypadal co nejnornálněji. Přežil matematiku a z větší části i dějepis. Paní Kapinská jim vyprávěla o ranné evropské historii a Kevin si nebyl jistý, jestli se to objeví v nějakém testu nebo ne. Očividně šlo ale o to, že se tomu jejich učitelka věnovala na vysoké, a tak se chtěla podělit.

“Věděli jste, že většina stop po Římanech v severní Evropě ve skutečnosti nepochází od Římanů?” zeptala se. Kevin měl hodiny paní Kapinské rád, protože se nebála odchýlit od tématu a bavit se s nimi o tom, co se jí zrovna honilo hlavou. Kevinovi to připomínalo, kolik se toho ve světě stalo ještě před narozením všech lidí ve třídě.

“Takže jsou falešné?” zeptal se Francis de Longe.

Normálně by se možná zeptal Kevin, ale teď se snažil být pokud možno neviditelný.

„To zase ne,“ pronesla paní Kapinská. „Když jsem řekla, že nejsou od Římanů, chtěla jsem tím říct, že je tam zanechali lidé, kteří nikdy nebyli tam, kde je dnes Itálie. Tyto památky pocházejí od místní populace. Jak ale Římané postupovali a podrobovali si stále větší část světa, uvědomili si místní, že bude nejlepší se přizpůsobit. Změnili způsob oblékání, stavební styl, a dokonce i řeč, kterou mluvili. Změnili všechno, aby dali najevo, na jakou stranu se postavili a získali tak v novém uspořádání společnosti lepší postavení.“ Usmála se. „A pak, když začala propukat povstání proti Římu, bylo nutné znovu změnit postoj.“

Kevin si to zkusil představit: stejní lidé, jen se měnil jejich názor podle toho, kdo zrovna vládl. Celá jejich osobnost se měnila v závislosti na okolnostech. Představoval si to, jako kdyby chtěl být v nejlepší partě ze školy a snažil by se nosit správné oblečení a říkat ty správné věci. I tak ale nebylo snadné si to představit a nejen proto, že se mu v hlavě stále objevovaly neznámé kraje.

Tohle byla zřejmě jediná dobrá věc na tom, co se mu dělo – symptomy nebyly viditelné. Současně to ale bylo trochu děsivé. Něco ho zabíjelo a pokud o tom někdo nevěděl, neměl možnost to zjistit. Kevin tu mohl jen tak sedět a nikdo—

Náhle měl divný pocit, cítil, jak se ho zmocňuje jakési vidění. Narůstal v něm tlak. Ucítil závrať, jako by se celý svět zahoupal,

jako by byl propojený s něčím... jiným. Kevin vstal, aby se zeptal, jestli může na záchod, ale pak už bylo pozdě. Nohy ho zradily a on se zhroutil.

Viděl před sebou stejnou krajinu jako v minulosti. Nebe mělo divný odstín, stromy byly divně pokroucené. Sledoval, jak celé okolí hoří oslepujícím plamenem. Jako by plameny šlehaly úplně ze všeho. Všechno to už viděl. Teď ale cítil něco navíc. Jakési pravidelné tepání, jako zvuk podivných hodin.

Jedna Kevinova část věděla, že se určitě jedná o hodiny. Stejně jako podvědomě věděla, že hodiny něco odpočítávají, že jen neměří čas. Pulzy jako by se postupně stávaly intenzivnější, naléhavější. Cítil slovo v jazyce, kterému neměl rozumět. Jenže on mu rozuměl.

„Počkej.“

Kevin se chtěl zeptat, na co má čekat, jak dlouho nebo proč vlastně. Neudělal to ale, protože současně nevěděl, koho by se měl zeptat a hlavně proto, že už se probíral z temnoty a uvědomil si, že leží na podlaze učebny. Stála nad ním paní Kapinská.

„Zůstaň ležet, Kevine,“ řekla. „Poslala jsem pro školního zdravotníka. Hal tu bude každou chvíli.“

Kevin se přesto posadil, protože už věděl, co ho čeká.

„Jsem v pohodě,“ ujistil ji.

„To raději necháme na Halovu posouzení.“

Hal byl velký obtloustlý bývalý saniták, který měl za úkol, aby se studenti Školy svatého Brendana dostali ze všeho, co se jim při vyučování mohlo stát. Kevin měl někdy pocit, že to zvládali jen

proto, že kvůli zdravotnickově péči raději ignorovali ta nejhorší zranění. Kdykoli mohli, vyhýbali se mu.

“Něco jsem viděl,” pronesl Kevin. “Byla tam planeta a hořící slunce a nějaká zpráva... nějaké odpočítávání.”

Ve filmech někdy kontaktovali někoho důležitého. A ten pak poznal, co je to za zprávu. Vždycky pak svolávali porady a začínali vyšetřovat. Někdo by s tím něco udělal. Jenže tohle nebyl film a Kevin byl normální třináctiletý kluk a paní Kapinská se na něj dívala se směsicí lítosti a zděšení.

“No, jsem si jistá, že o nic nejde,” řekla. “Nejspíš je normální mít vidiny, když dojde k podobné... příhodě.”

Kevin zatím slyšel mumláni, které se neslo třídou. Nijak mu nepomohlo.

“...prostě upadl a začal se třást...”

“...slyšela jsem, že je nemocný. Snad to není nakažlivé...”

“...Kevin si myslí, že vidí jiné planety...”

Zabolelo ho hlavně to poslední. Ostatní si zřejmě mysleli, že začíná šílet. Kevin nešílel. Nebo si o sobě alespoň nemyslel, že by šílel.

I když trval na tom, že je v pořádku, stejně musel jít s Halem. Musel se posadit v jeho ordinaci, zatímco mu medik svítil do očí a ptal se ho na jeho stav. Očividně neměl o nic větší tušení, co se děje než Kevin.

“Ředitel mi nařídil, ať tě k němu vezmu, jakmile tě

prohlédnu,“ řekl. „Myslíš, že to zvládneš, nebo ho mám zavolat sem?“

„Dojdu tam,“ odpověděl Kevin. „Jsem v pohodě.“

„Když myslíš,“ pronesl Hal.

Zamířili k ředitelově kanceláři a Kevina vlastně ani nepřekvapilo, když si všiml, že je tam jeho matka. Samozřejmě, že ji zavolali, když se o něj musel postarat školní zdravotník. Samozřejmě, že dorazila, když se Kevin zhroutil. Jenže ona tu neměla být. Měla být v práci.

„Kevine, jsi v pořádku?“ zeptala se ho, sotva si Kevina všimla. Okamžitě ho objala. „Co se stalo?“

„Jsem v pohodě, mami,“ odpověděl Kevin.

„Paní McKenzie, pokud by to nebylo vážné, nevolali bychom vám,“ prohlásil ředitel. „Kevin se zhroutil.“

„Už je to dobrý,“ trval na svém Kevin.

Nejspíš ale bylo úplně jedno, kolikrát jim to zopakoval.

„A navíc,“ pokračoval ředitel, „se zdá, že byl po probuzení poněkud zmatený. Mluvil o... no, jiných planetách.“

„Planetách?“ zopakovala Kevinova matka. Její hlas zněl dutě.

„Paní Kapinská tvrdí, že to jeho třídu docela znervóznilo,“ pronesl ředitel. Povzdechl si. „Říkám si, jestli by pro Kevina nebylo lepší zůstat chvíli doma.“

Řekl to, aniž by se na Kevina podíval. Očividně bylo

rozhodnuto, a i když šlo o Kevina, zdálo se, že on se k tomu nesmí vyjádřit.

„Nechci zameškat hodiny,“ prohlásil Kevin a podíval se přitom na matku. Ani ona určitě nechtěla, aby ve škole chyběl.

„Asi bychom si měli položit otázku,“ pronesl ředitel, „jestli je v tuto chvíli škola opravdu to nejlepší, čemu může Kevin věnovat svůj čas.“

Nejspíš to mělo znít soucitně, ale Kevinovi to jen připomnělo, co mu řekl doktor. Šest měsíců. Nezdálo se, že by to bylo dost času na cokoli, natož na prožití života. Šest měsíců, které letí jako splašené. Odtikávají sekundu za sekundou ve stejném rytmu jako odpočet v jeho hlavě.

„Chcete říct, že nemá smysl, aby můj syn chodil do školy, protože stejně už brzy zemře?“ štekla na něj Kevinova matka. „Tohle jste chtěl říct?“

„Ne, to samozřejmě ne,“ vyhrkl ředitel a zvedl ruce v omluvném gestu.

„Přesně tak to totiž zní,“ pronesla Kevinova matka. „Zní to, jako by vás nemoc mého syna děsila stejně, jako děti v jeho třídě.“

„Chtěl jsem tím říct, že když se Kevinův stav zhorší, bude stále těžší ho učit,“ pronesl ředitel. „Zkusíme to, ale... nechcete si raději čas s ním pořádně užít?“

Řekl to skutečně soucitně, ale Kevina se to stejně dotklo. Řekl totiž přesně to, co si jeho matka myslela, jen poněkud jemněji. Nejhorší bylo, že měl pravdu. Kevin nebude žít dost dlouho na

to, aby se dostal na střední, vysokou nebo si našel práci, nebude dělat nic z toho, na co ho měla škola připravit, tak proč se trápit?

„To je dobrý, mami,“ řekl a vzal ji za ruku.

Jen to stačilo, aby matku přesvědčil. I z toho bylo Kevinovi jasné, jak vážné to všechno je. Za jiných okolností by se totiž hádala. Teď ale jako by neměla na nic sílu.

Mlčky došli k autu. Kevin se ohlédl ke škole. Zasáhla ho myšlenka, že už se nejspíš nikdy nevrátí. Dokonce ani neměl čas se rozloučit.

„Mrzí mě, že tě vytáhli z práce,“ řekl Kevin, když se usadil do auta. Cítil napětí ve vzduchu. Jeho matka nenastartovala. Prostě jen seděla.

„O to nejde,“ řekla. „Já jen... bylo docela snadné předstírat, že se nic neděje.“ Zněla zase hrozně smutně. Všechno se jí to dotýkalo. Kevin si zvykl na její výraz, který prozrazoval, že bojuje s pláčem. Moc se jí to ale nedařilo.

„Jsi v pořádku, Kevin?“ zeptala se, i když se právě teď snažil podporovat on ji.

„Jsem... škoda, že jsem musel pryč ze školy,“ řekl Kevin. Nikdy by ho nenapadlo, že řekne něco takového. Nejspíš by to neřekl nikdy nikdo.

„Můžeme se vrátit,“ pronesla matka. „Můžu říct řediteli, že tě zítra přivezu, i pozítří... až dokud...“

Zlomil se jí hlas.

„Dokud se to ještě nezhorší,“ dokončil Kevin. Zavřel oči. „Možná, že už se to zhoršilo, mami.“

Slyšel, jak praštila do palubní desky. Dutá rána rezonovala autem.

„Já vím,“ řekla. „Vím to a štve mě to. Nenávidím tu nemoc, která mi krade mého syna.“

Na chvíli se znovu rozplakala. Kevin se snažil být silný, ale tentokrát se neudržel ani on. Zdálo se, že trvalo hodně dlouho, než se jeho matka uklidnila a znovu promluvila.

„Prý jsi viděl... planety, Kevine?“ zeptala se.

„To je pravda,“ odpověděl Kevin. Jak by jí mohl vysvětlit, jaké to bylo? Jak skutečné mu vše připadalo?

Jeho matka se na něj zadívala a Kevin viděl, jak se snaží vybrat ta správná slova. Chtěla ho současně utěšit a sama zůstat klidná. „Chápeš, že to není skutečné, že, zlato? To jen... je to ta nemoc.“

Kevin věděl, že by to tak měl chápat, ale...

„Nepřijde mi to tak,“ odpověděl.

„Já vím, že ne,“ přikývla matka. „A mrzí mě to, protože mi to připomíná, jak přicházím o svého chlapečka. Tohle všechno... nejraději bych to všechno smazala.“

Kevin nevěděl, co na to říct. I on by to nejraději vše smazal.

„Připadá mi to skutečné,“ řekl nakonec.

Jeho matka pak dlouho mlčela. Když pak promluvila, chvěl se jí hlas jako tenkrát, když si poprvé vyslechla diagnózu. Od té doby se jí ale hlas chvěl až příliš často.

„Asi... asi je na čase zajít za tou psychologkou.“

KAPITOLA TŘETÍ

Ordinace doktorky Lindy Yalestromové rozhodně nevypadala stejně doktorský, jako jiné ordinace, které Kevin v poslední době navštívil. Jednak ji měla u sebe doma v Berkeley, a navíc bydlela tak blízko k univerzitě, jako by ještě chtěla podpořit osvědčení a certifikáty, které byly zarámované na stěnách.

Jinak vypadala jako domácí kancelář, jakou Kevin vídal v televizi. Byl tam polstrovaný nábytek, který zřejmě zůstal po předchozím nájemníkovi a stůl na kterém se začínal lehce hromadit nepořádek a několik divoce rostoucích květin v květináčích, které jako by čekaly na příležitost převzít kontrolu nad místností.

Kevin si uvědomil, že se mu doktorka Yalestromová líbí. Nebyla vysoká, měla tmavé vlasy a bylo jí kolem padesáti let. Nosila výrazně zdobené oblečení, které ani zdaleka nepřipomínalo lékařské pláště. Kevin předpokládal, že se tak obléká záměrně, hlavně proto, že pracovala s lidmi, kteří si od bílých pláštíků vyslechli tolik špatných zpráv.

„Pojď se posadit, Kevine,“ vyzvala ho s úsměvem a pokynula k velkému červenému gauči, který byl po letech služby už docela ošoupaný. „Paní McKenzie, dáte nám chvilku? Ráda bych, aby měl Kevin možnost říct všechno, co mi říct chce. Dejte si zatím kávu.“

Kevinova matka přikývla. „Budu venku.“

Kevin se posadil na gauč, který byl přesně tak pohodlný, jak na první pohled vypadal. Rozhlédl se po místnosti a přelétl pohledem fotky z rybářských výletů a dovolených. Chvilí mu trvalo, než si něco uvědomil.

„Nejste ani na jedné z těch fotek,“ prohlásil.

Doktorka Yalestromová se usmála. „Většina mých klientů si toho nevšimne. Pravdou je, že jde většinou o místa, na která bych se chtěla podívat, nebo o místa, která mi přijdou zajímavá. Mám je tu, protože mladí muži, jako jsi ty, tráví hodně času tím, že se rozhlížejí a vůbec dělají cokoli, jen aby si se mnou nemuseli povídat. Předpokládám, že je dobré mít alespoň na co koukat.“

Kevinovi to připadalo jako podvod.

„Pokud pracujete s lidmi, kteří hodně umírají,“ řekl, „proč máte tolik fotek míst, na která jste se chtěla podívat? Proč to odkládáte, když víte...“

„Když vím, jak rychle může všechno skončit?“ zeptala se doktorka Yalestromová chápavě.

Kevin přikývl.

„Možná kvůli úžasné lidské schopnosti vědět a přesto prokrastinovat. Nebo možná proto, že jsem na některých těch místech byla a myslím si, že stačí, když mě tu lidé vidí jednou. Nemusejí mě vidět ještě na fotkách.“

Kevin si nebyl jistý, jestli jde o dobré důvody nebo ne. Přesto se mu ale zdálo, že je za tím něco víc.

„Kam bys chtěl ty, Kevine?“ zeptala se doktorka

Yalestromová. „Kam bys šel, kdybys mohl jít kamkoli?“
„Nevím,“ odpověděl.

„No tak se nad tím zamysli. Nemusíš mi odpovídat hned.“

Kevin zavrtěl hlavou. Bylo to zvláštní, mluvit s dospělým takhle. Za normálních okolností, když vám bylo třináct, skládaly se rozhovory z otázek a rozkazů. Možná s výjimkou mámy, která ale stejně byla skoro pořád v práci, se dospělí moc nezajímali o to, jestli má kluk v jeho věku co říct.

„Nevím,“ zopakoval. „Tedy, nikdy jsem nepřemýšlel nad tím, jestli se chci někam podívat.“ Snažil se vzpomenout si na místa, která by možná chtěl rád vidět, ale nic ho nenapadlo, zvlášť, když věděl, že mu zbývá jen několik měsíců. „Ať mě napadne cokoli, stejně nevím, k čemu by to bylo. Stejně brzo umřu.“

„K čemu myslíš, že to má být?“ zeptala se doktorka Yalestromová.

Kevin se snažil vymyslet odpověď. „Možná... protože brzy není totéž, co hned?“

Psycholožka přikývla. „Myslím, že i tak se to dá říct. Takže, je něco, co bys chtěl brzy podniknout, Kevine?“

Kevin se nad tím zamyslel. „Asi... nejspíš bych měl Luně říct, co se děje.“

„A kdo je Luna?“

„Moje kamarádka,“ odpověděl Kevin. „Už nechodíme do stejné školy, takže neviděla, jak jsem se zhroutil.

Už pár dní jsem jí nevolal, ale...“

„Ale měl bys jí to říct,“ přikývla doktorka. „Není dobré zavrhnout své přátele, když se děje něco špatného, Kevine. Ani když je chceš chránit.“

Kevin už chtěl něco namítnout, ale zarazil se. Protože přesně to totiž dělal. Nechtěl Luně ublížit. Nechtěl, aby ji nějak ovlivnily jeho špatné zprávy. I proto jí tak dlouho nezavolaal.

„Co ještě?“ zeptala se doktorka. „Zkusme se zaměřit na návštěvu různých míst. Kdybys mohl jít kamkoli, kam by ses chtěl podívat?“

Kevin chtěl vybrat některé z míst na fotkách, ale pravdou bylo, že se mu neustále vracela jedna krajina. V barvách, které normální fotoaparát prostě nemohl zachytit.

„Bude to znít hloupě,“ řekl.

„Na tom, že něco zní hloupě, není nic špatného,“ ujistila ho doktorka Yalestromová. „Řeknu ti tajemství. Lidé si často myslí, že všichni, krom nich, jsou nějak výjimeční. Myslí si, že ostatní jsou chytřejší, statečnější nebo lepší, protože oni sami o sobě vědí něco, kvůli čemu takoví nejsou. Bojí se, že všichni ostatní říkají správné věci a oni budou znít hloupě. To ale vůbec není pravda.“

Kevin přesto chvíli jen tak seděl a zkoumal čalounění gauče. „Já... já vidím krajinu. Jedno místo. Myslím, že právě proto jsem tady.“

Doktorka Yalestromová se usmála. „Jsi tady, protože nemoc, kterou trpíš, může mít zvláštní příznaky, Kevine. Jsem

tu, abych ti pomohla se s nimi vyrovnat tak, aby ti nepřiměřeně nezasahovaly do života. Chtěl bys mi říct víc o tom, co vidíš?“

Kevin se znovu věnoval detailní prohlídce gauče. Zkoumal jeho topografii, všiml si jedné nitě, která trčela ze švu. Doktorka Yalstromová mlčela a čekala. Věděla, že Kevin nakonec promluví.

„Vidím místo, na kterém není nic takové, jako je tady. Barvy jsou divné, zvířata i rostliny jsou jiné,“ pronesl Kevin. „Vidím, jak ho něco ničí... alespoň si to myslím. Je tam oheň a horko a jasné světlo. Taky vidím čísla. A mám pocit, že cítím odpočítávání.“

„Proč myslíš, že je to odpočítávání?“ zeptala se doktorka.

Kevin pokrčil rameny. „To nevím. Možná proto, že to je jako by se ty pulzy zrychlovaly?“

Psycholožka přikývla a pak přešla ke stolu. Vrátila se s papírem a pastelkami.

„Jak ti jde kreslení?“ zeptala se. „Ne, neodpovídej. Nezáleží na tom, jestli vytvoříš umělecké dílo nebo ne. Jen chci, abys mi nakreslil, co vidíš, abych si mohla představit, jaké to asi je. Nijak moc se nesoustřed', prostě kresli. Uděláš to pro mě, Kevine?“

Kevin pokrčil rameny. „Zkusím to.“

Vzal si pastelky a papír a pokusil se nakreslit krajinu, kterou vídá. Snažil se nezapomenout žádný detail. Bylo to těžké, protože i když ta čísla vnímal pořád jasně, vše ostatní, jako by musel lovit

hluboko z paměti. Jako by to byly zasunuté vzpomínky a Kevin se nesměl soustředit na nic jiného než na jejich obraz. Nechal ruku s pastelkou klouzat po papíře téměř automaticky...

„Dobře, Kevine,“ pronesla doktorka a vzala si od něj papír dřív, než se na něj Kevin stihl podívat. Ani nevěděl, co vlastně nakreslil. „Tak se podíváme...“

Viděl, jak šokovaně se doktorka zatvářila. Jen na krátký okamžik. Že by se mu to jen zdálo? Ne, nezdálo. Kevina by zajímalo, co asi nakreslil, že to šokovalo někoho, kdo každý den poslouchal o něčím umírání.

„Co tam je?“ zeptal se Kevin. „Co jsem nakreslil?“

„Ty to nevíš?“ zeptala se doktorka Yalstromová.

„Snažil jsem se moc nepřemýšlet,“ odpověděl Kevin. „Udělal jsem něco špatně?“

Doktorka Yalstromová zavrtěla hlavou. „Ne, Kevine, neudělal jsi nic špatně.“

Natáhla ruku s kresbou. „Chtěl by ses podívat, co jsi vytvořil? Možná by ti to pomohlo něco pochopit.“

Kresba byla přeložená a doktorka ji držela jen konečky prstů, jako by se jí nechtěla dotýkat víc, než bylo nutné. To Kevina trochu překvapilo. Co asi nakreslil, že dospělák reagoval zrovna takhle? Vzal si kresbu a rozevřel papír.

Objevil se před ním obrázek kosmické lodi. Obrázek ale asi nebylo to správné slovo. Šlo spíš o kompletní plán, dotažený do nejmenšího detailu. Vzhledem k času, který měl Kevin na

kreslení, nebylo možné, aby ho stihl. Navíc nikdy nic takového neviděl, ale přesto to tam bylo. Vypadalo to jako velký placatý kruh, jako město. Kolem se vznášely menší disky jako včelí dělnice kolem královny.

Všechny ty detaily zachycovaly něco dokonalého, téměř klinicky čistého. Na způsobu, jakým to bylo nakresleno něco bylo. Na proporcích, které byly... divné. Byly tam úhly a hloubka, která by při normálním kreslení neměla být zachytitelná.

“Ale tohle...” Kevin nevěděl co říct. Copak to nebyl důkaz, že se něco děje? Copak si někdo mohl myslet, že by tohle nakreslil jen tak?

Doktorka Yalstromová očividně nebyla úplně přesvědčená. Vzala si kresbu zpátky a opatrně ji složila. Jako by se na ni nechtěla znovu podívat. Kevin předpokládal, že doktorka nezvládá její podivnost.

“Myslím, že je důležité se bavit o věcech, které vidíš,” řekla. “Myslíš, že jsou to skutečné věci?”

Kevin zaváhal. “Já... si nejsem jistý. Připadají mi skutečné, ale spousta lidí mi už řekla, že skutečné nejsou.”

“To dává smysl,” pronesla doktorka. “To, co cítíš, je naprosto běžné.”

“Opravdu?” To, co zažíval, mu vůbec běžné nepřipadalo. “Myslel jsem, že je moje nemoc výjimečná.”

Doktorka Yalstromová znovu přešla ke stolu a vložila

Kevinovu kresbu do složky. Vzala tablet a začala si zapisovat poznámky. „Záleží na tom, jestli ostatní zažívají to, co zažíváš ty, Kevine?“

„Ne, nezáleží,“ pronesl Kevin. „Já jen, že doktor Markham tvrdil, že tuhle nemoc má jen pár lidí.“

„To je pravda,“ souhlasila doktorka Yalstromová. „Ale přesto vídám lidi, kteří zažívají různé halucinace. Byť z jiných důvodů než ty.“

„Myslíte si, že jsem šílený,“ hádal Kevin. Zdálo se, že ho tak vidí úplně všichni. A nejspíš i jeho matka, protože právě ona ho sem přivedla, když o tom začal mluvit. On sám si ale nemyslel, že šílí.

„Takové slovo tu nerada slyším,“ pronesla doktorka. „Chci tím říct, že chování, které považujeme za šílené, je velmi často docela dobře zdůvodnitelné. Jde jen o to, že ty důvody jsou zřejmé pouze tomu, kdo se tak zrovna chová. Lidé se vždycky snaží vyhnout situacím, které jsou pro ně obtížně zvládnutelné. Situacím, kterou jsou... neobvyklé.“

„Myslíte, že tohle dělám s tím, co vidím?“ zeptal se Kevin. Zavrtěl hlavou. „Nevymýšlím si. Skutečně to vidím.“

„Můžu ti říct, co si myslím, Kevine? Podle mě se jedna tvoje část k těm – viděním – upíná, protože ti pomáhá říkat si, že tvoje nemoc se projevuje z nějakého důvodu, který souvisí s vyšším dobrem. Možná, že tyhle tvé vize dávají smysl tvé nemoci. Jejich projevy... ta divná místa, která nejsou z

normálního světa. Nemohly by reprezentovat to, že se věci změnily?“

„Možná,“ odpověděl Kevin. Doktorka ho ale nepřesvědčila. Věci, které viděl nesouvisely se světem, ve kterém by byl zdravý. Byly o úplně jiném místě, které vůbec neznal.

„A ten pocit nevyhnutelné zkázy s ohněm a světlem,“ pokračovala doktorka. „Pocit, že se něco blíží ke konci. Dokonce máš i odpočet s čísly.“

Čísla ale nebyla součástí odpočtu. Odpočet byl jen to pulzování, které se postupně zrychlovalo. Kevin se obával, že tohle už jí nevysvětlí. Když se dospělí rozhodli, že mají pravdu, nikdy se mu nepodařilo je přesvědčit o opaku.

„Takže co můžu dělat?“ zeptal se Kevin. „Pokud předpokládáte, že to není skutečné, neměl bych se toho nějak zbavit?“

„A ty se toho chceš zbavit?“ zeptala se doktorka.

Kevin se zamračil. „Nevím. Řekl bych, že by to mohlo být důležité, ale nikoho jsem o to neprosil.“

„Stejně jako jsi se neprosil o diagnózu degenerativního mozkového onemocnění,“ pronesla doktorka. „Možná, že jsou tyhle dvě věci propojené, Kevine.“

Kevin už si nějakou dobu myslel, že jeho vidiny mají nějakou souvislost s jeho nemocí. Možná, že se jeho mozek změnil tak, že na ně byl citlivější. Nepředpokládal ale, že to psychologka myslela zrovna takhle.

„Tak co můžu dělat?“ zeptal se Kevin.

„Jsou věci, které bys mohl udělat. Sice se jich nezbavíš, ale budeš je zvládat.“

„A co třeba?“ zeptal se Kevin. Musel uznat, že při té myšlence trochu zadoufal. Nechtěl, aby se s jeho hlavou dělo něco tak divného. Neprosil se, aby jen on vnímal zprávy, kterým nikdo nerozuměl a kvůli kterým vypadal šíleně, když o nich jen promluvil.

„Můžeš zkusit přijít na něco, co tě rozptýlí, když se objeví tvé halucinace,“ pronesla doktorka. Můžeš si zkusit připomenout, že nejsou skutečné. Pokud budeš pochybovat, najdi způsob, jak si to ověřit. Možná se zeptej někoho jiného, jestli vidí totéž, co ty. Pamatuj, že je v pořádku vidět to, co vidíš, ale jak zareaguješ, je na tobě.“

Kevin předpokládal, že si to zapamatuje. I tak se mu ale nepodařilo utišit to neustálé, pomalu se zrychlující, pulzování odpočtu někde vzadu v hlavě.

„A tuším, že bys to měl někomu říct,“ pronesla doktorka. „Není fér některé věci zamlčovat.“

Měla pravdu.

A byl tu někdo, kdo se o Kevinově stavu prostě musel dozvědět.

Luna.

KAPITOLA ČTVRTÁ

“Takže,” pronesla Luna, zatímco s Kevinem procházela cestičky rekreační oblasti Lafayette Reservoir. Vyhýbali se turistům i rodinám, které si vychutnávaly den v přírodě, “proč ses mi vyhýbal?”

Jako obvykle, přímo k věci. To byla jedna z věcí, které se na ní Kevinovi líbily. Ne, že by se mu líbila přímo ona. Každý si to ale myslel. Nejspíš proto, že Luna byla hezká a blond, nejspíš by z ní byla super roztleskávačka, kdyby si nemyslela, že je to hloupost, všichni samozřejmě předpokládali, že spolu chodí. Takový už byl svět.

Nechodili spolu. Luna byla jeho nejlepší kamarádka. Osoba, se kterou mimo školu trávil nejvíc času. Nejspíš to byla jediná osoba na světě, se kterou se mohl bavit naprosto o čemkoli.

Tedy, jak se ukázalo, skoro o čemkoli.

“Já se ti...” selhal Kevinovi hlas pod Luniným pohledem. Luna to s pohledy uměla. Kevin předpokládal, že si to nejspíš cvičila. Viděl školní tyrany i nepříjemné prodavače, jak se raději stáhli, než aby čelili jejímu pohledu. Když mu teď měl čelit on, bylo nemožné jí lhát. “Dobře, tak jsem se ti vyhýbal, ale je to složité. Já totiž... nevím, jak ti to přesně říct.”

“Ale notak, nedělej ze sebe hlupáka,” vyzvala ho Luna. Všimla si vyhozené plechovky od Coly a začala si s ní kopat. Šlo jí to docela dobře. “Tedy... jak vážné to asi

může být? Stěhuješ se? Měníš školu?“

Možná si všimla něčeho v jeho výrazu, protože na okamžik ztichla. Bylo to křehké ticho, jako by se oba báli ho porušit. I tak to ale museli udělat. Nemohli takhle kráčet do nekonečna.

„Stalo se něco zlého?“ zeptala se a posledním kopnutím dostala plechovku do odpadkového koše.

Kevin přikývl. Něco zlého bylo dobré označení.

„Jak zlého?“

„Zlého,“ řekl. „K nádrži?“

Nádrž byla místem, kam oba chodili, když si chtěli o něčem promluvit. Bavili se o Billym Hamesovi, když se mu v jejích devíti letech líbila Luna i o Kevinovu kocourovi Tygrovi, který umíral, když jim bylo deset. Ani jedno z toho jako příprava nestačilo. Kevin nebyl kocour.

Došli až k pobřeží a zadívali se na stromy na opačné straně nádrže. Prohlíželi si lidi na loďkách a kánoích. V porovnání s některými jinými místy, na která se dostali, tu bylo vážně krásně. Lidé předpokládali, že to Kevin svádí Lunu na scestí, ale ve skutečnosti to byla ona, kdo ho lákal na prohlídky opuštěných budov nebo za vysoké ploty. Tady nebylo ani jedno. Jen voda a stromy.

„O co jde?“ zeptala se. Zula si boty a ponořila nohy do vody. Kevin na něco takového neměl ani pomyšlení. Právě teď by nejraději někam utekl, ukryl se. Udělal by cokoli, jen aby Luně nemusel říct pravdu. Měl pocit, že čím déle o tom Luně neřekne, tím déle to nebude pravda.

“„Kevine,“ ozvala se Luna. „Děsíš mě. Podívej, pokud mi nechceš říct o co jde, tak zavolám mámě a ona mi to prozradí.“

“„Ne, to nedělej,“ vyhrkl Kevin. „Nejsem si jistý... mamka to moc nezvládá.“

Luna v tu chvíli vypadala ještě ustaraněji. „Co se děje? Je nemocná? Jsi ty nemocný?“

Při poslední otázce Kevin přikývl. „Jsem nemocný,“ řekl. Položil ruku Luně na rameno. „Mám něco, čemu se říká leukodystrofie. Umírám, Luno.“

Věděl, že to na ni vychrlil příliš rychle. Něco takového chtělo pořádné vysvětlení. Měl jí to sdělit postupně, ale vlastně řekl všechno důležité.

Vykulila na něj oči a zavrtěla hlavou. Očividně mu nevěřila. „Ne, to není možné, to...“

Objala ho tak pevně, až Kevin málem nemohl dýchat.

“„Že si děláš legraci? Že to není pravda?“

“„Kéž by to tak bylo,“ pronesl Kevin. Nic by si v tuhle chvíli nepřál víc.

Luna se od něj odtáhla a Kevin viděl, jak se jí obličej křiví úsilím. Snažila se nebrečet. Za normálních okolností Luna moc nebrečela. Teď ale měla co dělat, aby se udržela.

“„Tohle... kolik ještě?“ zeptala se.

“„A to bylo před celými dny, takže už je to míň,“ štěkla Luna. „A ty ses s tím musel vypořádat úplně sám a...“ Ztichla, protože jí zrovna došly všechny souvislosti.

Kevin ji sledoval, jak si prohlíží lidi na nádrži, dívá se, jak pádlují. Všichni vypadali tak šťastní. Zírala na ně, jako kdyby nemohla uvěřit tomu, jak jsou spokojení.

„To není fér,“ řekla. „Tihle všichni se chovají, jako kdyby se nic nedělo, baví se, a ty zatím umíráš.“

Kevin se smutně pousmál. „A co s tím? Řekneme jim, aby se přestali bavit?“

Riziko toho, co řekl, si uvědomil až pozdě. Právě ve chvíli, kdy Luna prudce vstala a složila si ruce k ústům jako improvizovanou hláskou troubu.

„Hej vy všichni, okamžitě toho nechte! Můj kamarád umírá a já vás žádám, abyste se okamžitě přestali bavit!“

Pár lidí se po ní udiveně podívalo, ale nikdo jí nevěnoval větší pozornost. Kevin předpokládal, že jí o to ani nešlo. Luna tam chvíli jen tak stála a tentokrát musel obejmout on ji, zatímco plakala. Kevina to šokovalo. Nikdy neviděl Lunu takhle křičet na lidi a pak brečet. Něco takového by od ní rozhodně nečekal. Nečekal by, že ji to takhle zlomí.

„Je ti líp?“ zeptal se po chvíli.

Zavrtěla hlavou. „Ani ne. Co ty?“

„No, je hezké vědět, že je tu někdo, kdo by kvůli mně zastavil celý svět,“ pronesl. „Víš, co je horší?“

Luně se podařilo pousmát se. „Že neumíš pořádně vyslovit jméno toho, co tě zabíjí?“

Kevin jí úsměv oplatil. Luna očividně pochopila, že potřeboval, aby byla taková, jako vždy. Aby si z něj dělala legraci.

“Ale umím, cvičil jsem si to. Nejhorší je, že mi kvůli tomu nikdo nevěří, když mu řeknu, co vidím. Všichni si myslí, že je to kvůli té nemoci.”

Luna naklonila hlavu ke straně. “Co vidíš?”

Kevin jí popsal neznámou podivnou krajinu, kterou vídal, oheň, který ji spaloval i ten podivný odpočet.

“To...” začala Luna, když skončil. Očividně ale nevěděla, jak to zakončit.

“Vím, je to šílené. Já jsem šílený,” řekl Kevin. Dokonce ani Luna mu nevěřila.

“Nenechal jsi mě dokončit větu,” ohradila se Luna a zhluboka se nadechla. “To... je fakt hustý.”

“Hustý?” zopakoval Kevin. Tohle nebyla reakce, kterou očekával, dokonce ani od ní ne. “Všichni ostatní si myslí, že šílím. Že se mi roztéká mozek nebo co.”

“Všichni ostatní jsou blbí,” prohlásila Luna. Nutno přiznat, že tohle byl její obvyklý názor. Podle ní byli všichni blbí, dokud jí nedokázali opak.

“Takže mi věříš?” zeptal se Kevin. Ani on si už nebyl úplně jistý tím, co je pravda. Ne potom, co mu tvrdili všichni ostatní.

Luna ho vzala za ramena a podívala se mu zpřímá do očí. Od kterékoli jiné holky by Kevin čekal polibek. Od Luny ale ne.

“Když mi říkáš, že jsou tvé vidiny skutečné, pak jsou skutečné. Já ti věřím. A schopnost vidět mimozemský světy je rozhodně hustá.”

Kevin mimoděk vykulil oči. „Proč si myslíš, že to je mimozemský svět?“

Luna pokrčila rameny. „Co jiného by to mělo být?“

Když se ho tak zeptala, měl Kevin pocit, že ji to ohromilo stejně jako jeho. Ona to jen uměla lépe skrývat.

„Možná...,„ zamyslela se, „...možná, že ti to změnilo mozek tak, že má přímé spojení s nějakým místem mimo Zemi?“

Pokud by Luna měla nějakou super schopnost, nejspíš by to byla schopnost dělat několik ukvapených závěrů současně. I to se na ní ale Kevinovi líbilo, zvlášť, když mu díky tomu věřila. Přesto mu ale připadalo nevhodné to tak rychle uzavřít.

„Víš, jak šíleně to zní, že?“ zeptal se.

„O nic šíleněji než to, že mi svět jen tak bez důvodu sebere dobrého kamaráda,„ štěkla na něj Luna a zařala pěsti, jako by se s ním kvůli tomu klidně poprala. Nebo je možná sevřela úsilím se znovu nerozbrečet. Luna snadno vtipkovala, snadno se rozčílila nebo dělala šílené věci, ale většinou ji jen tak něco nerozhodilo. Právě teď se jí ale Kevin nedivil.

Sledoval ji, jak se ze stavu, kdy téměř plakala, pomalu vracela do stavu normálního. Nakonec se přinutila usmát.

„Takže, máš hroznou nemoc, hustý vidění mimozemských světů... je ještě něco, co jsi mi neprozradil?“

„Jenom ta čísla,„ odpověděl Kevin.

Luna se na něj podrážděně podívala. „Chápeš, že teď jsi měl říct, že ne?“

“Chtěl jsem ti říct úplně všechno,” prohlásil Kevin, i když mu došlo, že už je na to trochu pozdě. “Promiň.”

“Dobře,” pronesla Luna. Kevin měl znovu pocit, že se snaží se vším vyrovnat. “Číslo?”

“Taky je vidím,” doplnil Kevin. Zpaměti je zopakoval. “23h 06m 29.283s, -05° 02' 28.59.”

“Dobře,” zopakovala Luna. Našpulila rty. “To by mě zajímalo, co znamenají.”

Že by neznamenal nic ji asi ani nenapadlo. Tohle na ní měl Kevin rád.

Vytáhla telefon. “Na poznávačku to je moc dlouhé, heslo to taky asi nebude. Co by to mohlo být?”

Kevin nad tím nikdy nepřemýšlel, nebo ne s takovou přímostí, jakou aplikovala Luna.

“Možná je to nějaké číslo součástky nebo čárového kódu?” napadlo Kevina.

“Ale vždyť v tom jsou hodiny a minuty,” dumala dál Luna. Zdálo se, že se úplně ponořila do úvah. “Co dál?”

“Možná místo a čas doručení?” zkusil to znovu Kevin. “Ta druhá část vypadá jako nějaké souřadnice.”

“Na určení místa to nevypadá,” prohlásila Luna. “Ale zkusím to vygooglit... wow, hustý.”

“Co?” zajímal se Kevin. Jeden pohled na Lunin výraz stačil, aby věděl, že něco našla.

“Když to zadáš do vyhledávače, týkají se výsledky jen jedné věci,” pronesla Luna. Náhle zněla sebejistě. Natočila mobil

ke Kevinovi, aby si mohl prohlédnout úhledný sloupec výsledků.
“Hvězdná soustava Trappist 1.”

Kevin cítil, jak se mu rozbušilo srdce. A co víc, cítil novou naději. Naději, že by to všechno opravdu mohlo mít nějaký smysl. Že to všechno nebylo jen jeho nemocí, ať už všichni říkali, co chtěli. Doufal, že se neplete.

“Proč ta čísla ale vidím?” nechápal.

“Možná proto, že soustava Trappist je jedna z těch, ve kterých by mohl existovat život?” tipovala Luna. “Podle toho, co se tu píše, je tam několik planet, které by mohly být v obyvatelné zóně.”

V jejím podání to všechno znělo tak samozřejmě. Zpráva o planetách, na kterých by mohl být život, když Kevin ten život přímo viděl, to nemohla být náhoda. Tedy, viděl prostě nějaký podivný život.

“Musíš si o tom s někým promluvit,” vyhrkla Luna. “Ty jsi... jsi první důkaz kontaktu s mimozemšťany nebo tak něco. Co to bylo za lidi, jak hledali mimozemšťany? Ti vědci. Viděla jsem o nich pořad v televizi.”

“SETI?” napověděl jí Kevin.

“Jo, to je ono,” přikývla Luna. “Nesídlí náhodou v San Franciscu, San Jose nebo tak někde?”

To Kevin nevěděl, ale čím víc nad tím přemýšlel, tím víc se mu ta myšlenka zamlouvala.

“Musíš tam jít, Kevine,” prohlásila Luna. “Musíš si s nimi alespoň promluvit.”

“„Ne,“ odmítla ho rezolutně matka a postavila přitom kávu na stůl tak prudce, až vyšpláchla. “„Ne, Kevine, tohle rozhodně ne!“

“„Ale mami—“

“„Nepovezu tě do San Francisca jen aby sis mohl popovídat s bandou cvoků,“ zavrtěla hlavou matka.

Kevin k ní natáhl ruku s telefonem, aby jí ukázal informace o SETI. “„Nejsou to cvoci,“ hájil se. “„Jsou to vědci.“

“„I vědci můžou zcvoknout,“ prohlásila matka. “„A celá ta myšlenka... Kevine, nemůžeš se prostě smířit s tím, že vidíš věci, které neexistují?“

A to byl ten problém. Smířit se s tím by bylo až příliš snadné. Bylo by snadné si říct, že nic z toho neexistuje, ale stále ho hlodala myšlenka, že pokud by se s tím smířil, nebylo by to správně. Odpočet pořád tikal a Kevin měl pocit, že si s někým musí promluvit dřív, než bude pozdě.

“„Mami, ta čísla, o kterých jsem ti říkal... ukázalo se, že jsou to souřadnice hvězdné soustavy.“

“„Existuje spousta hvězd a jsem si docela jistá, že jakákoli náhodná číselná řada by se na některou z nich hodila,“ odporovala matka. “„Buď by to byla nějaká hvězdokupa nebo... nebo... nevím toho o hvězdách dost, ale určitě by se vždycky něco našlo.“

“„Tak to není,“ bránil se Kevin. “„Byly to úplně přesné souřadnice. Luna je vyhledala a objevil se systém Trappist

1. Je to jediná věc, která se objevila.“

„Mohlo mě napadnout, že za tím bude Luna,“ povzddechla si matka. „Mám tu holku ráda, ale má až příliš divokou představivost.“

„Prosím, mami,“ škemral Kevin. „Vážně je to tak.“

Matka mu položila ruce na ramena. Kevin si uvědomil, že je vyšší než ona? Kdy vlastně tak vyrostl? „Není to tak, Kevine. Doktorka Yalstromová mi řekla, že máš problém se s tím vším smířit. Musíš pochopit, co se děje a já ti musím pomoci se s tím smířit.“

„Já vím, že umírám, mami,“ pronesl Kevin. Neměl to říkat takhle napřímo, protože už zase viděl, jak se matce hrnou slzy do očí.

„Vážně? Protože tohle—“

„Najdu způsob, jak se tam dostat,“ prohlásil Kevin. „Pojedu autobusem, když budu muset. Nebo vlakem a pak pěšky. Musím si s nimi alespoň promluvit.“

„Vždyť se ti vysmějou,“ odtáhla se od něj matka. Ani se mu nepodívala do očí. „Chápeš, že přesně to se stane, že, Kevine? Snažím se tě chránit.“

„Já vím, o co se snažíš,“ přikývl Kevin. „A vím, že se mi nejspíš vysmějou, ale musím to alespoň zkusit, mami. Mám pocit, že je to vážně důležité.“

Chtěl toho říct víc, ale měl pocit, že by to možná právě teď ničemu nepomohlo. Jeho matka ztichla a on tušil, že přemýšlí.

V nic lepšího ani teď nemohl doufat. Přemýšlela a bubnovala prsty na kuchyňskou linku. Pak se rozhodla.

Kevin slyšel její hluboký povzdech.

„Tak dobře,“ řekla. „Udělám to pro tebe. Vezmu tě tam, ale jen proto, že kdybych to neudělala, nejspíš by mi brzy volala policie, že můj syn zkolaboval někde na autobusové zastávce.“

„Díky, mami,“ usmál se Kevin a objal ji.

Věděl, že mu nevěří, ale svým způsobem to jen dokazovalo, jak moc ho má ráda.

KAPITOLA PÁTÁ

Cesta z Walnut Creek do SETI institutu v Mountain View trvala zhruba hodinu, ale Kevin měl pocit, jako by to byla celá věčnost. Nešlo jen o dlouhé pojíždění v kolonách, ale i o to, že čím delší dobu trvalo, než se tam dostane, tím déle nebude vědět, co se to děje. Byl si jistý, že právě v SETI mu někdo poradí.

“Raději si nedělej velké naděje,” varovala ho matka už snad po dvacáté. Kevin věděl, že se ho snaží chránit, ale i tak se nemohl ubránit vzrušení. Byl si jistý, že právě tohle bude místo, kde zjistí, co se vlastně děje. Vždyť tam byli vědci, kteří studovali mimozemšťany, ti musejí vědět všechno.

Když se tam dostali, pocítil Kevin lehké zklamání. Tohle nebylo to, co očekával. Budova na 189 Bernardo Avenue vypadala spíše jako umělecká galerie nebo součást univerzity, rozhodně nevypadala jako ultra super moderní budova, kterou si Kevin představoval. Předpokládal, že půjde o stavbu, která bude vypadat jako vesmírná stanice ale místo toho vlastně viděl budovy, které mu připomínaly jeho školu, jen trochu vybavenější.

Zaparkovali přímo před jednou z budov. Kevin se zhluboka nadechl. Bylo to tu. Vešli do haly, kde je nějaká žena přivítala tázavým úsměvem.

“Dobrý den, víte jistě, že jste tu správně?”

“Chci si s někým promluvit o mimozemských

signálech,“ vyhrkl Kevin dřív, než stihla promluvit jeho matka.

“Je mi líto,“ pronesla žena. “Prohlídky pro veřejnost nenabízíme.“

Kevin zavrtěl hlavou. Věděl, že jí to musí pořádně vysvětlit. “Nejsem tu kvůli prohlídce,“ pronesl. “Myslím... myslím, že přijímám nějaký mimozemský signál.“

Žena se na něj nepodívala s obvyklou směsicí šoku a nevěřícího úžasu, kterou obvykle zažíval u ostatních lidí. Dokonce ani nebyla překvapená jako jeho matka, když se jí přiznal. V jejím pohledu byla spíš rezignace, jako by se s podobnými věcmi musela vyrovnávat častěji, než jí bylo milé.

“Chápu,“ pronesla. “Bohužel nemáme možnost si povídat s kýmkoli, kdo sem jen tak přijde. Pokud nám pošlete e-mail na naši kontaktní adresu, rádi se na to podíváme, ale právě teď...“

“Pojďme, Kevine,“ promluvila poprvé jeho matka. “Alespoň jsme to zkusili.“

Kevin překvapil sám sebe, stejně jako obě ženy a zavrtěl hlavou. “Ne, nikam nejdu.“

“Kevine, poslouchej,“ vyzvala ho matka.

Kevin se posadil přímo doprostřed haly. Koberec nebyl zrovna pohodlný, ale jemu to bylo jedno. “Nikam nepůjdu, dokud si o tom se mnou někdo nepromluví.“

“Tak počkat, tohle by nešlo,“ ozvala se recepční.

“Já nikam nejdu,“ zopakoval Kevin.

„Kevine...“ zkusila to jeho matka.

Kevin jen zavrtěl hlavou. Věděl, že se chová dětinsky, ale vždyť mu bylo jen třináct, tak proč by se tak nechoval? A navíc to bylo důležité. Kdyby teď odešel, byl by konec. Nemohl se jen tak vzdát.

„Vstaň, nebo zavolám ostrahu,“ vyzvala ho recepční. Přišla k němu a sevřela mu paži, jako by ho chtěla vytáhnout na nohy.

Pozornost Kevinovy matky se okamžitě přesunula z něj na recepční. Z očí jí sršely blesky.

„Okamžitě mého syna pusťte.“

„V tom případě ho koukejte přesvědčit, aby vstal a odešel dřív, než zavolám policii.“ Přesto ho ale recepční pustila. Nejspíš to souviselo s matčíným pohledem. Kevin měl pocit, že když už ho nemohla ochránit před nemocí, chtěla ho ochránit před vším ostatním, ať ji to bude stát cokoli.

„Proč vyhrožujete policií? Kevin nikomu nic neudělal.“

„Myslíte, že nevím, jak to vypadá, když sem přijde nějaký blázen?“

„Kevin není blázen!“ vykřikla jeho matka hlasitě. Takhle křičela jen když bylo něco opravdu hodně špatně.

Několik dalších minut zahrnovalo víc hádání, než by se Kevinovi líbilo. Jeho matka na něj křičela, aby vstal. Recepční křičela, že zavolá ochranku. Pak na sebe obě ženy křičely navzájem, protože se Kevinově matce nelíbily výhružky recepční

a té se zase zdálo, že se Kevinova matka nesnaží ho přimět vstát. Kevin to vše vnímal s podivným klidem.

Ukolébalo ho to, jako by se propadal stále hlouběji a v té hloubce něco viděl...

Rozprostírala se kolem něj chladná temnota vesmíru, hvězdy se mihotaly a Země vypadala z výšky úplně jinak. Kevinovi to vyrazilo dech. Vesmírem se vznášel stříbřitý objekt, jeden z mnoha na oběžné dráze. Nesl označení Pioneer 11...

Pak náhle Kevin ležel na podlaze SETI institutu a matka i s recepční mu pomáhaly vstát.

„Je v pořádku?“ zeptala se recepční. „Mám zavolat ambulanci?“

„Ne, jsem v pořádku,“ ozval se Kevin.

Jeho matka zavrtěla hlavou. „Víme, co je s ním. Můj syn umírá. Tohle všechno... myslela jsem si, že mu pomůže, když sem přijdeme a někdo mu vysvětlí, že to, co vidí, není skutečné, že je to jen tou nemocí.“

Kevin si při těch slovech připadla zrazený. Jako kdyby jeho matka plánovala, že rozdrtí všechny jeho naděje.

„Chápu,“ pronesla recepční. „No dobrá, zkus vstát, Kevine. Můžu pro vás něco udělat?“

„Prostě si chci s někým promluvit,“ řekl Kevin.

Recepční se kousla do rtu a pak přikývla. „No dobrá, zkusím s tím něco udělat.“

Náhle jako by byla úplně jiný člověk.

„Počkejte tady a posaďte se. Zkusím zjistit, jestli tu

je někdo, kdo by si s vámi promluvil, nebo vás tu provedl. I když vlastně ani není moc co vidět.“

Kevin se i s matkou posadil. Chtěl jí říct o všem, co právě viděl, ale z jejího výrazu vyčetl, že by jí to jen ublížilo. A tak raději mlčel.

Nakonec se objevila nějaká žena. Bylo jí kolem padesáti, měla na sobě tmavé šaty, které naznačovaly, že měla schůzku, na kterou se normální oblečení příliš nehodilo. Nějakým způsobem z ní vyzařovalo, že je vzdělaná – možná ji prozradila zvědavost se kterou se na Kevina zadívala. Nejdřív podala ruku jeho matce a pak i Kevinovi.

„Ahoj, Kevine,“ řekla. „Já jsem doktorka Elise Levinová. Jsem ředitelka tohoto institutu.“

„Vy tu velíte?“ zeptal se Kevin a znovu cítil vlnu naděje. „Všem těm mimozemským věcem?“

Pobaveně se usmála. „No, to jsou asi trochu silná slova. Spousta extraterestriálního výzkumu probíhá i jinde. NASA poskytuje data, spolupracují s námi univerzity a často využíváme i cizí teleskopy. Ale ano, já tomuhle institutu velím a také všemu, co se tu děje.“

„Pak vám to musím říct,“ vyhrkl Kevin. Mluvil rychleji, než chtěl, snažil se vychrlit ze sebe všechno dřív, než mu dospělí přestanou věřit. „Něco se děje. Vím, že to zní divně, ale vidím věci, je tu nějaký odpočet...“

Jak mohl vysvětlit ten odpočet? Vždyť tam nebyla žádná čísla, nic, podle čeho by se dalo určit, kdy skončí. Šlo jen o nevýrazné

pulzování, které přicházelo se signálem v jeho mozku. Postupně, téměř nepostřehnutelně se zrychlovalo. Kevin netušil, co mohlo znamenat.

“Co kdybys mi o tom povyprávěl, zatímco se projdeme?” navrhla doktorka Levinová. “Ukážu ti, co tu děláme.”

Vedla Kevina i s matkou chodbami institutu a Kevin musel uznat, že očekával něco zajímavějšího. Nečekal, že to tam bude vypadat jako v nějaké řadě kanceláří.

“Proč tu nejsou velké teleskopy nebo laboratoře na testování vzorků z vesmíru?” zajímal se Kevin.

Doktorka Levinová pokrčila rameny. “Nějaké laboratoře máme, dokonce v nich někdy i testujeme materiály, ale teleskopy skutečně nemáme. Spolupracujeme s Berkeley na výstavbě vyhrazeného pole radiových teleskopů.”

“Tak jak hledáte mimozemšťany?” zajímala se teď Kevinova matka. Zdálo se, že ji absence teleskopů a vesmírných mikrofونů překvapila stejně, jako Kevina.

“Spolupracujeme s různými lidmi,” odpověděla doktorka Levinová. “Někdy dostaneme čas na teleskopu zdarma, někdy si ho musíme pronajmout, stejně jako senzorová pole. Pracujeme s daty od NASA. Navrhujeme místa, kam by se NASA mohla podívat, nebo data, která by mohla shromažďovat. Mrzí mě, že to není tak vzrušující, jak si někdy lidé myslí. Pojd'te prosím se mnou.”

Zavedla je do kanceláře, která alespoň vypadala trochu

zajímavěji než některé jiné. Bylo v ní několik počítačů, spousta plakátů sluneční soustavy a několik časopisů, které zmiňovali práci SETI. A také nábytek, který byl zřejmě stejně ergonomický, stylový a pohodlný jako cihly.

„Ukážu vám něco z toho, na čem tu pracujeme,“ pronesla doktorka Levinová a vyjela na počítači několik fotek rozestavěných teleskopových polí. „Snažíme se vytvořit pole radiových teleskopů, které by byly dost silné na příjem okolního radiového vysílání. Nemuseli bychom tak čekat, než nám někdo bude přímo vysílat.“

„Ale já myslím, že k nám právě někdo vysílá,“ prohlásil Kevin. Potřeboval, aby ho pochopila.

Doktorka Levinová se odmlčela. „Chtěla jsem se zeptat, jestli mluvíš o teorii, kdy někteří lidé považují vysokofrekvenční radiové pulzy z pulsaru za srozumitelné signály, ale tak to nemyslíš, že ne?“

„Něco jsem viděl,“ vyhrkl Kevin. Pokusil se jí vysvětlit své vize. Řekl jí o krajině, kterou viděl i o odpočtu.

„Chápu,“ přikývla doktorka Levinová. „Ale musím se tě na něco zeptat, Kevine. Chápeš, že SETI je o hledání mimozemské civilizace pomocí vědy? Že potřebujeme skutečný důkaz? To je jediná možnost, jak si ověřit, že to, co jsme našli, je skutečné. Takže se tě musím zeptat – jak můžeš vědět, že to, co vidíš, je skutečné?“

Kevin dokázal odpovědět jen díky tomu, že předtím mluvil s Lunou. „Viděl jsem čísla. Když jsem je vyhledal, ukázalo

se, že jde o souřadnice něčeho, co se jmenuje systém Trappist 1.“
“Jeden ze slibnějších kandidátů, pokud jde o mimozemský život,” pronesla doktorka Levinová. “I tak ale rozumíš, jaký mám teď problém? Tvrdíš, že jsi viděl ta čísla a já ti to věřím. Ale možná jsi je viděl, protože sis je někde přečetl. Nemůžu přesunout naše zdroje jen na základě tvého tvrzení. A každopádně stejně nevím, co bychom ještě mohli řešit, pokud jde o Trappist 1. Potřebovala bych něco úplně nového. Něco, co ses nemohl dozvědět žádným jiným způsobem.“

Kevin pochopil, že se snaží být k němu pokud možno milá, ale i tak ho to bolelo. Jak by jim mohl říct něco víc? A pak si vzpomněl na to, co viděl dole v hale. To přece mělo nějaký důvod, nebo ne?

“Myslím...” nebyl si jistý, jestli to říct, nebo ne, ale věděl, že je to jediná možnost. “Myslím, že dostanete zprávu z něčeho, co se jmenuje Pioneer 11.“

Doktorka Levinová na něj chvíli mlčky hleděla. “Mrzí mě to, Kevine, ale to se asi nestane.“

Kevin viděl, jak se jeho matka zamračila. “Co je Pioneer 11?“

“Jde o jednu ze sond, kterou NASA vyslala do hlubokého vesmíru,” vysvětlila doktorka Levinová. “Proletěla naší sluneční soustavou, posílala zpátky spoustu informací a měla dost vysokou rychlost, aby se dostala až za hranice soustavy. Bohužel, poslední kontakt s ní byl zaznamenán v roce 1995, takže si opravdu nemyslím, že—“

Přerušilo ji zazvonění mobilního telefonu. Původně se zdálo, že si hovoru nebude všimnout, ale pak si Kevin uvědomil, jak se změnil její výraz, když se podívala na displej.

„Omlouvám se, ale musím to vzít,“ řekla. „Ano, co se děje? Může to chvíli počkat, zrovna tu něco... dobře, pokud je to tak naléhavé... Signál? Voláte mi, protože má NASA nová data. Ale NASA má pořád nějaké...“ Znovu se odmlčela a s nevěřícím výrazem se zadívala na Kevinu. I tak ale pronesla. „Můžu hádat?“ řekla do telefonu. „Právě jste zachytili signál z Pioneer 11, že? Ne, to vám říct nemůžu. Stejně byste mi asi nevěřil.“

Ukončila hovor a zadívala se na Kevinu, jako by ho viděla v novém světle.

„Jak jsi to udělal?“ zeptala se.

Kevin pokrčil rameny. „Viděl jsem to, když jsme byli v hale.“

„Ty jsi to viděl? Stejně, jako jsi viděl mimozemskou krajinu?“ doktorka z něj nespouštěla oči a Kevinovi se zdálo, že nad něčím přemýšlí. Nejspíš se snažila přijít na to, jestli by Kevin dokázal něco takového zfalšovat.

Téměř po minutě se rozhodla.

„Myslím,“ pronesla doktorka Levinová tónem někoho, kdo se snaží přesvědčit sám sebe, že právě nezešlel, „že bys měl jít se mnou.“

KAPITOLA ŠESTÁ

Kevin s matkou následovali doktorku Levinovou ven z budovy k autu, které vypadalo příliš malé na někoho v tak významném postavení.

„Je velice ekologické,“ pronesla doktorka tónem, ze kterého se dalo poznat, že až příliš často čelí nejrůznějším narážkám. „Pojďte, bude jednodušší, když vás svezu oba. Pokud jde o bezpečnost, mají striktní pravidla.“

„Kdo konkrétně?“ zeptala se Kevinova matka.

„NASA.“

Kevin málem zapomněl dýchat. Oni pojedou do NASA? Pokud šlo o mimozemšťany byla NASA dokonce ještě lepší než SETI.

Cesta skrz Mountain View trvala jen krátce, maximálně pár minut. I tak měl ale Kevin dost času koukat z okénka a prohlížet si budovy technologických firem všude kolem. Očividně je sem přitáhla NASA a Berkeley. Nebo možná množství chytrých lidí, které se kolem takových společností pohybovalo.

„Opravdu jedeme do NASA?“ zajímal se Kevin. Pořád tomu ještě nemohl uvěřit, což vzhledem k věcem, kterým v posledních několika dnech už uvěřil, nedávalo moc smysl.

Kampus NASA působil úplně jinak než budova SETI. Byl ohromný, zahrnoval několik budov a byl z něj výhled jak na okolní hory, tak i záliv. Návštěvnické centrum bylo v podstatě

obrovský stan, celý jasně bílý s velkým logem NASA. Projeli kolem k místu, které bylo veřejnosti uzavřeno. Dorazili ke kontrolnímu stanovišti, kde musela doktorka Levinová ukázat své doklady.

„Očekávají mě,“ prohlásila.

„A kdo je tohle, madam?“ zeptal se strážný.

„Kevin McKenzie a jeho matka,“ odpověděla doktorka. „Jsou tu se mnou.“

„Nejsou na—“

„Jsou tu se mnou,“ zopakovala doktorka Levinová a Kevin v jejím hlase poprvé zaznamenal autoritu pojící se s jejím postavením. Strážný na okamžik zaváhal, pak ale vytáhl několik návštěvnických průkazek, které předal doktorce a ta pak Kevinovi. Kevin si pověsil průkazku kolem krku a měl pocit, jako by získal nějaké ocenění nebo talisman. S tímhle se mohl dostat, kam potřeboval. S tímhle už mu museli věřit.

„Budeme muset jít do laboratoří,“ upozornila je doktorka Levinová. „Dávejte si prosím pozor a ničeho se nedotýkejte. Některé experimenty jsou velice choulostivé.“

Zavedla je do budovy, která vypadala, že je postavená hlavně ze skla a oceli. Právě něco takového Kevin očekával, když dorazili do Mountain View. Tohle vypadalo jako místo, kde se zkoumal vesmír. Byly tu laboratoře vybavené nejrůznějšími přístroji, které nejspíš mohly otestovat cokoli, co se kde kdy objevilo. Byly tam lasery a počítače, stoly a chemické vybavení. Byly tam dílny se svařovacím náčiním a nějaké automobilové

součástky, ale Kevin pevně věřil tomu, že jde o součástky vozítek určených k průzkumu jiných planet.

Doktorka Levinová cestou zastavovala lidi, které míjeli a ptala se jich, kde najít někoho, kdo pracuje na zprávě od Pioneer 11. Vypadalo to, že zná úplně všechny. SETI možná bylo oddělené pracoviště, ale bylo jasné, že doktorka trávila spoustu času právě tady v NASA.

„Hej, Marvin, kde jsou všichni?“ zeptala se vousatého muže v kárované košili.

„Většina se jich shromáždila v centru pro výzkum superpočítačů,“ odpověděl. „Když jde o něco takového, chtějí vidět co vypadne ze šachet.“

„Šachet?“ nechápal Kevin.

Doktorka Levinová se usmála. „Však uvidíš.“

„Kdo je to?“ zeptal se vousáč.

„Co kdybych ti řekla, že tady Kevin vidí mimozemšťany?“ zeptala se doktorka.

Marvin se zasmál. „Klidně si můžeš hrát na šílenou lovkyni mimozemšťanů, Elise. Stejně všichni víme, že jsi skeptik, jako my ostatní.“

„Tentokrát možná ne,“ pronesla doktorka. Podívala se na Kevina a jeho matku. „Tudy.“

Zavedla je do další části budovy a Kevin teď měl pocit, že jsou na nějakém obzvlášť hlídaném místě. Skoro všude museli skenovat své průkazy a na každém rohu byla kamera. Navíc tam bylo neskutečně čisto. Mnohem čistěji než třeba v jeho pokoji.

Zdalo se, že sem bez povolení nesmělo vletět ani zrnko prachu, natož hromady starého oblečení, které se válely u něj v pokoji, než mu matka řekla, aby ho uklidil.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.